
Bognár Péter

A-0712/20120719

Rod voltam és roddá leszek,
Tehetetlen emlékezet,
Rátok vágyó,
Benneteket kitaláló.

Hajad hogyha megérintem,
Jelentésed fénylik minden
Régi szómon,
Tudom, hogyan kéne szólnom.

Hogyha arcod hőjét érzem,
Előbb-utóbb megidézem
Régvolt énünk,
Ahogy egymás partján élünk.

Szárnyam, hogyha füled éri,
Betakar a lényed régi
Nevetése,
S nem találok benned mégse.

A-3019/20060529

Fáradt vagyok és kimondhatatlan.
A mázsálló meleg lenyom,
A tárkonyban fekszem,
Ötvenéves múltam.

Ki fog engem kifejezni a világba?
Ki fog engem kiejteni a száján,
Hogy hangonként összekeresett létemet
Tudomásul vegye a szintaxis?

A Magdika kijön a konyhából,
A vödört viszi hátra a tyúkoknak,
Ő van, lénye izzadt állítmányát
Örökre körülserglik a baromfiak.

Én? Az eperfa cukrot ejt,
A szem belezuhan egy szárba és elveszti
Emlékezetét: ahogy a „traktoros” is
Kirohad végül kövér nevéből.

A-0183/20130906

Érzem a fákat a csendben,
Az autómat, hova mentem,
Ahogy metszi az eget az álom,
És már nem vagyok itt a világon.

Átformált-nevesincsen
Mégis, látom, a minden,
Mint ami vágyként ér be:
Itthon voltam a térbe.

Indultam odaérni,
Tudtam, hogy hova, mért, mi,
Kávét, ha éjszaka, bőven,
A hajnaltiszta időben.

Indultam, odaértem,
Éreztem, tudom, értem,
Letörölt, vékony pára,
A nemlétből kitalálva.

Darvasi László

EMILY DICKINSON

Ha most valaki azt kérdezi, hogy Johanson mészároshoz miért kellett ellátogatni az 1862. esztendő késő nyarán, akkor. Mindegy. Hogy szerinte senki se kérdezzen ilyesmit. Persze egyáltalán nem úgy van az, hogy nem lehet kérdezni, mert kell és szükséges, nagyon fontos életbevágó kérdésekkel piszkálni a létezőt, úgyszólván a létező valahány formációját, sőt, a nem létezőt is, a halált, a nincset, a semmit, amelyekre persze az élet ablakán keresztül pislogunk, de. Hogyan törnek el a mondatok, te jó isten. Johanson